

Az én Ujságom munkatársai.

(Mutatvány Az én Ujságom naptárából.)

MARGITAY DEZSŐ   MURAI KÁROLY   VERSÉNYI GYÖRGY
MÁRKUS MIKSA   MIKSZÁTH KÁLMÁN   BRÓDY SÁNDOR

— Most már mennem kell, — szolt a Hajnal, összébb fogta fényes palástját s egy édes mosolyal búcsút mondott Leventének.

A vitéz ámúlt-bámúlt. Csodálkozásában még csak köszönetet se tudott mondani. Ha a három arany hajsza nem maradt volna a kezében, egy szép álomnak hitte volna az egészet.

De azért egy szavát sem felejtette el a Hajnalnak.

Mikor sötét este lett, hí öreg szolgáljával elment a vad-rózsák völgyébe. Már messziről szemébe tűnt a hét óriás jegegyefa. Alig tudtak áthatolni a sűrű bozótokon. Mikor oda értek, a hollók rájuk törtek és ha a sisakrostélyt le nem eresztik, bizony kivájták volna a szemüket.

Kardjaikkal folyton védve magukat a hollók ellen, megtalálták a barlang száját. Itt aztán elővette a három arany hajszaát Levente, mire rögtön világos lett a barlang belseje. Oh, hogy megfájult a szive a vitéznek! Halomszámra feküdtek ott a nyirfarózsák, mellettük a gonosz tündér sok varázsvesszeje. Némelyik ezüstből, némelyik virágszálból, némelyik fekete ébenfából. Azt csak ő tudhatta, hogy melyik mire való.

A barlang szájánál csináltak aztán nagy máglyatüzet. A hí öreg szolga kihordta a rózsákat, Levente pedig egyenkint a tűzbe dobta. De milyen nagy volt öröme, mikor látta, hogy ha a vesszőt bedobta a tűzbe, a másik pillanatban egy eleven vitéz ugrott ki belőle.

Jó sok vitéz állt már a tűz körül, mikor a baglyok előkerültek. Huhogtak, kuvikoltak, sivitottak, karmaikkal a vitézekre törtek, de ezek kardjaikkal védelmezték magukat. A gonosz tündér, a baglyok királynéja rászállott Levente vállára s így könyörgött:

— Édes jó Levente! Csak a fekete vesszőmet add ide, aztán elröpülök úgy, hogy soha híremet sem hallok.

De Levente nem hallgatott rá, csak egyre hányta a tűzbe a vesszőket. Mikor már egy sem volt, csak a gonosz tündér varázsvesszője, újra esdeklni kezdett:

— Jó Levente! Könyörülj rajtam! Add ide fekete vesszőmet, neked adom érte váramat, kincseimet.

— Nem, nem! Én semmit sem adok neked, gonosz tündér! — szolt Levente, és bedobta a tűzbe.

Ekkor a gonosz tündér, a baglyok királynéja maga is beugrott a lángok közé, ott adta ki fekete lelkét. Abban a pillanatban a vár is összeomlott, az égő lángsövény kialudt, a baglyok pedig szétröpültek a világ minden része felé.

Levente ekkor elvezette a megmentett vitézeket a királyhoz,

a ki nekik nagy adományokat osztogatott. Leventét megtette a felszabadított tartomány fejedelmévé. Levente magának egy szép nagy várat épített a legmagasabb szikla tetején.

Hajnal pedig, a Nap leánya minden reggel felkeresi őt. Levente köszönetet rebeg felé, ő pedig édes mosolyával megaranyozza várának tornyait.

Kornélia néni.

Az én Ujságom munkatársai.

(Mutatvány Az én Ujságom naptárából.)

JÓKAI MÓR

KOMÁROMY LAJOS

MADARASSY LÁSZLÓ

SEBŐK ZSIGMOND

lesz rá, hogy segítségére legyek, ha baj lesz.

Gyuri engedelmeskedett.

Épen ideje volt!

A folyó mentén levő sűrű bozótból rettentenes ordítással csörtetett elő a pusztai rétek félelmes zsarnoka: a szürke medve. Hatalmas, roppant erejű állat, sokkal nagyobb, mint a közönséges fekete medve és sokkal veszedelmesebb.

Villámló szemekkel, előrenyúlt fejjel gázolta le szörnyű talpával az útjába eső vastag nádat, a mely recsegve-ropogva zúzódott súlyos léptei alatt porrá.

A mint a tigris megpillantotta, két lábra állt s harcias ordítást hallatva indul feléje, hogy megtámadja.

A tigris szintén megállt.

Gyuri remegve számította a pillanatokat... most... most... a tigris megrohanja a szürke medvét!

A tigris azonban, úgy látszik, hogy elvesztette a bátorságát, mert egy óriási ugrással hirtelen benn termett a nádasban s a sűrűségben eltűnt. A medve mormogva, dühösen rázta vastag, bozontos fejét s lomha léptekkel indult neki a nádnak.

Alig ért azonban a széléhez, a midőn

kurta, rőfögő brummogás hallatszott a sűrűségből s kijött onnan egy pánczélos szarvorrú. A nádas szélén megállt, fölemelte a fejét, szarvas orrával felszimatozt a levegőbe s nem mozdult többet. A szürke medve ismét harcias ordítást hallatott, felszakította vastag karmaival a fűvet. Gyuri ott fenn a fán majdnem elsikoltotta magát

rémületében, a mikor a másik perczen egyszerre csak neki rohant bősziült dühvel a szarvorrúnak és megtámadta.

Micsoda borzasztó küzdelem volt az!

A föld rengett a két szörnyű vadállat talpai alatt. A szürke medve mindenképen le akarta győzni ellenfelét, a szarvorrú azonban, ez a szintén roppant erejű állat, nem hagyta magát. Dőféseit kikerülte ugyan a szürke medve, hanem ő sem bírta megragadni s így jó sokáig küzdöttek ott a feltúrt, összevissza taposott csatatéren, a nélkül,

hogy egyik, vagy másik felülkerekedett volna. A szarvorrú végül olyan borzasztót lökött a szürke medvét, hogy az belezuhant a folyóba, de ő maga is utána esett.

A viadalnak ezzel vége szakadt.

A hideg víz lehütötte harcias kedvü-

Az én Ujságom munkatársai.

(Mutatvány Az én Ujságom naptárából.)

TÁBORI RÓBERT   HETVEY GÁBOR   HEVESI JÓZSEF
KADA ELEK